

GLEDALIŠKI LIST

Narodnega gledališča v Ljubljani

1941-42

DRAMA

9 F. GOVEKAR:
ROKOVNJAČI

Lit 2.—

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

1941-XIX./42-XX.

DRAMA

Štev. 9

F. GOVEKAR:

ROKOVNJAČI

PREMIERA 18. DECEMBRA 1941-XX.

Fran Govekar

(Skromen portret)

Ali ni čudno? Govorimo o sedemdesetletnici, o jubileju in vendar nas ne prevzame ona zagonetna mistika, začudenje in ono, kar se imenuje »nekaj prav posebnega«! Ne, ni čudno! Čudno ni, ker živi jubilan še med nami in sicer ves veder, čil in sledi in motri naše početje z paznimi očmi... Modrost, starost, pamet, zavest... da, vse te vrline lahko sprejmemo in ugotovimo, da se je mladostno znanje spojilo z modrostno izkušnostjo. To so vélika dognanja in kdor se temu nasmehne ali celo zasmije — spoznal bo, da so na svetu stvari, ki jim meri čas pravico in resnico.

*

Kdo je bil? Odkod je izšel? Ali so to sploh važna vprašanja? Mor-da! Pri nas. Drugje se ne vpraša! Fran Govekar je bil človek, ki je organiziral slovensko gledališče v podjetje, v institut, v zadevo, ki se ne tiče samo privatnikov, mestne občine, deželnega zbora — on je z delom in tvorbo ustanovil željo: da bodi naše gledališča del našega narodnega stremljenja.

Najino prvo srečanje? Prosim! Igrali so Kristanovo dramo »Kato Vrankovič«. Res, da sem takrat obiskoval še realko, a res je tudi,

da je intendant, intendant sam poznal svoje obiskovalce — in mi je dejal: »Glejte, naš komad, in vse je prazno.« To je bilo srečanje na koridoru...

*

Ostanimo na koridoru. Ostanimo tik pisarne, ki je bila v tistih časih tik ob vhodu v gledališče. Tam, v tej pisarni je bila matica vsega, tam je bilo mnogo bridkosti in težav, a tudi zmag je bilo obilo. Tega, kar je ustvarilo Dramatično društvo, ne bo mogel nihče več doseči. Pri vsem tem početju pa je bil Govekar glava, spiritus agens.

Brez denarja, le s skromnimi subvencijami od mestne občine je delal čudeže. Kdo je postavil na noge opero? Kdo je zalagal repertoar Drame s sodobnimi komadi? Kdo je prinesel opereto? Govekar! Posebno opereta je bila pogosto kamen spodtike. Pa kaj hočemo! Časi se res izpreminjajo, a vendar je ostala opereta vse do današnjih dni potrebna zadeva, nujnost. To ve pred vsem tisti, ki vodi gledališče, ki je poleg vsega tudi podjetje.

*

V težkih prilikah je Govekar prevzel vodstvo gledališča. Panem et circenses, se je reklo, ampak denarja ni dal nihče, ne zavodi ne privatniki niti javne ustanove. — Torej prvič: brez denarja! Drugič: brez osebja. Slovenskega igralca tedaj, razen redkih izjem, še ni bilo. A gledališče mora poslovati, sezona se mora pričeti! Pa je segel Govekar na Češko in Poljsko in pripeljal k nam igralcev in pevcev. Ti so za silo pomagali, da smo prebrodili križe in težave. Koliko imen se pojavi nenadoma v spominu, ki so pomagala graditi. Koliko blestečih imen sijajnih umetnikov. Tu so Dobrovolni in Hašler, Boleška in Noskova, Vaverka in Škrdlíkova, Wintrova in Šetrlílova, pa Šimaček, Deyl in pevcev in pevk nebroj. — Obširna zadeva bi se dala napisati o vseh teh ljudeh in Govekar bi storil prav, če bi osvežil naše svoječasne odnose do njih.

*

Da pridem do »Rokovnjačev«. Njih rojstvo je ukazala blagajna in dne 7. februarja 1899. leta so zagledali luč odra. Od tedaj so se pojavljali leto za letom, tja do leta 1913. Zanimivo bi bilo ugo-

toviti število vseh predstav in pa vse odre, kjer so bili uprizorjeni. Igrali so se tudi izven Slovenije, na Dunaju in bogsiavedi kje še vse povsod. »Rokovnjačem« so se pridružili pozneje »Legijonarji«, prišel je »Martin Krpan« in pa »Deseti brat«. Po vojni je igrala Drama še »Gruntarje«.

Njegovo delo je bilo nad vse pestro. Saj ni čuda! Kot intendant slovenskega gledališča je bil istočasno ravnatelj Drame in Operе, lastni tainik in dramaturg, prevajalec in pisatelj, inscenator in celo koreograf. Pri izbiri članov in repertoarja je imel srečno roko in kot pravimo, dober nos, saj je mnogo pevcev in igralcev, ki jih je on »odkril«, našlo pot na največje odre.

Ob »Rokovnjačih« se spominjamo ne samo sedemdesetletnice tvornega dela Govekarjevega, temveč tudi naših prvakov Verovška in Borštnika. Prvi je kreiral vlogo Blaža Mozola in jo igral do smrti. Danilo je igral Rajtguzna vsa leta — letos gredo »Rokovnjači« prvič brez njega. In še eno! Pri »Rokovnjačih« je stopil prvič na oder Betetto in zapel »za čašo vinca rujnega...« Pri Rokovnjačih... kaj vse je bilo, kaj se je vse že dogodilo in kaj se še bo.

*

Velika procesija in parada bi bila, če bi se zbrali vsi, prav vsi, ki so sodelovali pri Rokovnjačih. — Storimo to, stopimo v vrsto in zakličimo Govekarju: Še mnogo let zdravja in dobrega snovanja!

Ost:

F. Govekar: Rokovnjači

S prav posebno spoštljivostjo in ljubeznijo moram in hočem napisati te vrstice, ki naj bodo v orientacijo našemu stalnemu obiskovalcu — našemu abonentu. Med njimi je namreč »gilda«, ki spremlja, doživlja in trpi vse faze našega teatra. Zato vem, ko pišem te vrstice, da govorim vsem tistim, ki so kot jaz, imeli priliko gledati uprizoritve »Rokovnjačem« pred mnogimi leti. Skoraj bi rekel: ali ni to iz pravljičice, ali je bilo res? ... Kje so časi, ko sem z grošem v roki podkupil biljeterja na študentovskem parterju, da sem potem

gledal, užival in pretrpel vse vloge: Nandeta in Štefana, istočasno sem bil pa tudi Mozol, in Obloški Tonček, Rak in celo Vernazz. Kje so tisti časi, ko smo bili zaljubljeni v vse prve igralce glavnih vlog, kje so Verovšek, Nučič in krasotice, ki so nam podajale like slovenskega dekleta, Polonce... Ob tej priliki se razgrne res ogromen zastor, ki zakriva mogočni razvoj slovenskega teatra, in prav zato naj »Rokovnjači« zadrže nujni tempo — pa tolmačimo to ali s polnimi hišami, ali pa z željami nešteti sodobnikov, ki poznajo to dramatizacijo.

*

Da govorim najprej samo iz lastnega doživetja... Mlad smr-kavec sem bil in s podeželskih šolskih klopi sem jeseni privandra! v Ljubljano. In jeseni je se pričel »teater«... Vem, da bom stoterim in tisočerim pravovernim prijateljem gledališča uklenil z besedo svoj in njihov občutek, ko so prvič strmeli v poslikani zastor gledališča, tedaj deželnega gledališča... Že to, samo to je bilo doživetje, ki ga ne pozabiš nikoli...

Potem: igrali so »Rokovnjače«! Sto in sto naših študentov, ki so prišli s kmetov, z Notranjske, Gorenjske in Dolenjske, in drugih krajev — iz realk, gimnazij, učiteljišč, je doživelo svoj gledališki krst, svoje odkritje nečesa nadnaravnega in zagonetnega ravno z »Rokovnjači«... To je resnica in nihče mi oporekati ne more. Kako? Zakaj ne? Zato, ker je vsa generacija našega življa pred vojno (ono prejšnjo, ki je še nismo pozabili) imela priliko gledati »Rokovnjače«. Seveda, tisti, ki so prišli kasneje, ne vedo, kako so se sukale tedaj naše gledališke zadeve in ne vedo za marsikaj, kar je bilo lepo in kar je imelo morda celo koreninico, ki je potem pognala naše gledališče v nov razmah in razcvit...

*

»Rokovnjači« so zajeli svojčas vse slovenske odre, tudi podeželske. Zanimiva bi bila statistika uprizoritev in skoraj dvomim, da doseže katero drugo slovensko delo število njihovih uprizoritev. — Dne 7. februarja 1899. leta so doživeli svojo krstno predstavo in se držali v repertoarju deželnega gledališča vse do leta 1913., ko je

Borštnik poslednjič igral Blaža Mozola. Letošnja uprizoritev prihaja torej po presledku skoraj tridesetih let in bo za mlajšo generacijo takorekoč premiera.

*

Kje je iskati razlogov za tako trajen uspeh, kot so ga imeli »Rokovnjači«? Brez dvoma je, da so naši izobraženci, pa tudi preprosti sloji z veseljem in pridom prebirali Jurčičeve spise in so tudi njegovi Rokovnjači, katere je dovršil Kersnik, postali kmalu popularni.

V gledališkem svetu je prav tedaj pričela dominirati ljudska igra. Anzengruber, Raupah, Ludwig in drugi so tvorili repertoire nemških gledališč, a tudi francoskih avtorjev tega tipa ni manjkalo. Preproste, malce romantične zgodbe, prepletene s folkloro in malo okitene s petjem in godbo. To je bil drugi razlog, ki je bil merodajen za uspeh »Rokovnjačev« — moda.

Tretji motiv pa je iskati v naših razmerah samih. — Govekar sam pripoveduje, kako je bilo v tistih časih in kako je prišlo do tega, da se je odločil dramatisirati Jurčičevo delo. — Kako je to bilo in zakaj? Denarja je manjkalo. To je večna pesem — pri našem gledališču — pred petdesetimi leti — je manjkalo denarja, koj po vojni je bilo siromaštvo in danes te odlične robe primanjkuje spet in spet. Tako so bili »Rokovnjači« poklicani, da uredijo gledališke finance, da omogočijo obstoj gledališču in vsaj deloma pomagajo pridobivati denar. To se jim je tudi posrečilo, — s tem so pa tudi izpolnili svojo nalogo in pa namero dramatisatorja.

*

Govekar je kot dober poznavalec odra in gradnje gledaliških iger, razdelil Jurčič-Kersnikovo snov v osem slik in porabil bistvene prizore. Izpremenil je samo konec, kjer pusti da junak Nande pade od strelav njegovih preganjalcev. Čeprav se je tu odmaknil od romana je to komadu le v korist, ker je s smrtjo junaka dejanje popolnoma zaključeno. Da bi povzdignil značaj ljudske igre, je prispeval Viktor Parma nekaj muzikalnih in pevskih točk, ki so postale kmalu tako popularne, da jih lahko prištevamo k narodnemu blagu. Koračnica »Mladi vojaki«, pesem Polonice in romanca None v

Črnem grabnu so prav tako znane po vsem našem svetu, kot fabula o Rokovnjačih, o Nandetu in njegovi Polonci.

*

Snov sama, ki je potisnila Jurčiču pero v roke, je po svoji pestrosti v dejanju in značajih ter po romantiki vabila tudi druge može. Tako piše Z. (Zbašnik) v XIX. letniku Ljubljanskega Zvona med drugim sledeče: »Misel o dramatiški osnovi »Rokovnjačev« je menda tako stara kakor roman sam. Znano je, da je Kersnik sam namerjal dramatisirati »Rokovnjače« in tudi pisec teh vrstic se je bavil s to mislijo, toda slavo, da je »Rokovnjače« spraval na oder, si je osvojil Govekar.«

Značaji posameznih oseb so ostali tudi v dramatizaciji nespremenjeni in brez dvoma prednjači vsem Blaž Mozol, zviti in spet prostodušni zabavljaj, kranjska korenina in prijatelj vseh zemskih užitkov, kajti on, Blaž Mozol, hoče imeti že na tem svetu vsaj predokus paradiža. Korpus rokovnjačev stopa pred nas bolj v ansamblu, kot v posameznikih in razen poglavarja Groge — Nandeta sta vidna v njem samo čevljar Bojec in zagonetni pisar Rak. Kaj je privedlo druge v to bratovščino, o tem ne izvemo mnogo, le o lemenatarju Petru Toči in njegovi nesrečni ljubezni se spregovori beseda.

Poleg dejanja, ki prikazuje rokovnjače in njih početje, ki je pogosto preprosto ljudstvo navdajalo s strahom in budilo nove vraže, teče še drugo dejanje, rekel bi skoraj dejanje iz nasprotnega tabora. Tu srečamo oblast iz leta 1810. in srečamo gospodo. Junak Nande pa stoji med obema taboroma. Že je na poslednjem koraku, da se povrne k svojim in da prične po dobljenem zadoščenju spet novo, čisto življenje, ko ga zadene usoda.

*

Romantična igra so Rokovnjači. Igra vroče in strastne ljubezni in maščevanja, igra materinske ljubezni in dekliske vdanosti, pa tudi igra intrige in zlobe in izdajstva. Vsa ta čustva pa so močne barve za oder in odkar stoji gledališče so vselej učinkovala na gledalca. Zakaj? Zato, ker so vzeta iz življenja in ker se življenje ne menja. Imajo pa Rokovnjači še eno lastnost, ki dobi v dramatizaciji

vrednega poudarka, to je zvestoba do človeka, ki tvega vse za skupnost.

V celoti: »Rokovnjači« so od mladih vojakov, do sejmarjev, od idile na Paleževini in romantičnih podvigov v Črnem grabnu, igra brez visokih zahtev, ki zazibljejo gledalca v stare romantične čase gledališča, ko se še niso na gledaliških odrih reševali globoki problemi, niti se niso propagirale ideje.

*

Dramatizator gospod Fran Govekar je te dni dosegel sedemdeset let. Kot dolgoletnemu intendantu slovenskega gledališča se ob tej priliki Drama s svojimi čestitkami in novo uprizoritvijo »Rokovnjačev« pridružuje javnosti, ki je pozdravila njegov visoki življenjski praznik.

O rokovnjačih

(Izpisek iz Jurčičevih bilježk, ki jih je našel pri Val. Vodniku, Jakobu Grimmu in vojvodi Dubrovškem.)

»Občine so poleg vseh novih klatežev imele svoje velike križe tudi s starimi, od nekdanj neiztrebljivimi četami zlih ljudi, ki so brez dela hoteli živeti na tuje stroške in ne ločili, kaj je moje in kaj je tvoje.

Med temi je bila slovita zlasti po Gorenjskem, pa tudi po drugem Kranjskem in v Istri razširjena tatinsko-tolovajska skrivna zadruga Rokovnjačev, kateri so bili od nekdanj grozna šiba kmetu in gospodu. A v teh nemirnih časih je njih predrznost priklopela do neznosnega viška.

Rokovnjači so imeli staro, dobro organizacijo, opirajočo se na strogo disciplino in vražjo vero. Imeli so svoje poglavarje, znali so svoje mreže razpletati po vsi deželi, in tisti, ki so bili v zadrugo popolnoma sprejeti, imeli so celo svoj jezik, to je mnogo besedij mej seboj ustanovljenih, katerih nihče drug v njih pomenu ni razumel. Ta jezik se je prilično mnogo ohranil še do dadnašnjega dne, in sicer nekoliko v spominu naroda, največ pa v zapiskih kriminalnih sodnikov.

Ime Rokovnjači — Val. Vodnik je slišal in zapisal tudi menj navadno imenovanje Rokovniki, a pri Prešernu se bere tudi o Rokomavhah — je staro in se opira na narodno vražo, ki ni bila razširjena le mej našim narodom, temveč po vsi srednji Evropi, namreč, da se z roko neporojenega otroka more čarati. Še dan danes prosti narodni ljudje ne puste radi noseče žene same na kakšen samotni pot, boje se, da bi je Rokovnjači ne dobili. In temu razlaganju našega preprostega slovenskega naroda nahajamo znanostnega podpornika tudi v nemškem bajeslovju, slavnega učenjaka Jakoba Grimma, ki pripoveduje: »S prsti neporojenih otrok se morejo čarobnosti uganjati; če se zapalijo ali zažgo, narejajo plamen, ki ljudi v hiši uzaspani, da se nobeden ne prebudi.« — Tudi na Francoskem je morala mej narodom nekdanj bita ista vražja vera, kajti beremo v »Coûtumes de Bordeaux«, govor o copranji z rokami mrtvih otrok.

Val. Vodnik pravi v prevodu neke razsodbe vojvode Dubrovnškega o »Rokovnjačih«: »Razuzdanost teh tatov in razbojnikov je bila tako velika, da si prebivalci niso upali iz mest, ako se niso prej vsako leto z razbojniki pogodili, koliko jim bodo dali, več ali manj, kakor so premožni bili. Ako se je kakšen človek hotel te naklade osvoboditi, razdevali in pustošili so tatje njegovo imetje.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: Josip Vidmar. Za upravo: Josip Vidmar. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

I Vagabondi

Spettacolo popolare e canto, in cinque atti (8 quadri). Testo di Fran Govekar, dal romanzo di Jurčič e Kersnik.

Muzica di Viktor Parma.

Maestro concertatore: Prof. Šturm.

Regia del Prof. O. Šest.

Dott. Giovanni Burger, sindaco, avvocato e castellano a Brdo	Drenovec
Giovanni Gavrič, giudice a Kamnik . . .	Nakrst
Resika, sua figlia	Simčičeva
Signora Poljak, vedova di Basaj	Marija Vera
Ferdinand de Basaj, ingegnere	Gregorin
Stefano Poljak, amministratore a Kolovec	Jan
Vernazz, segretario del maresciallo Marmont	Košuta
Mulej commissario	Galé
Blaž Mozol	Cesar
Polonica, sua nipote } a Paleževina {	M. Danilova
Francesco, servitore } .	Peček
Jera Hudman, locadiera a Rove	Starčeva
Ureh Telečnjakar, carrettiere	Plut
Mencej	Brezigar
Rojina	Bratina
Plitek	Košič
Hude } contadini {	Raztresen
Intihar } .	Orel
Urša } .	Rakarjeva
Berič } .	Malec
Giovanni Rak, scivano	M. Skrbinšek
Jošt Vlagar, oste	Lipah
Tonček Obloški, mediatore	V. Skrbinšek
Bojec, calzolaio	Kralj
Peter Toča, studente	Kosič
Tomaž Velikonja	Presetnik
Kozobrin, scorticatore	Potokar
Kofendež	Tiran
Bacek	Raztresen
Biderman	Brezigar
Nona	Polanarjeva, Stritarjeva
Cammeriera presso Gavrič	I. Boltarjeva
Sergente	Pfeifer
Guardia	Podgoršek

Contadini, contadine, mediatori, soldati, ragazzi, vagabondi e le loro amanti.

Succede nel 1810 a Kamnik, nel »Črni Graben«, a Kolovec e dintorni.

I. quadro: A. Kamnik; II. quadro: nella capanna del calzolaio Bojev; III. quadro: alla Paleževina; IV. quadro: Presso il giudice Gavrič; V. quadro: Nel »Črni graben«; VII. quadro: Ufficio a Kolovec; 8. quadro: alla Paleževina.

Nella prima rappresentazione sarà cantato il brindisi del primo atto da Giulio Betetto.

Rokovnjači

Narodna igra s petjem, v petih dejanjih (8 slikah). Po Jurčič-Kersnikovem romanu spisal Fran Govekar. Glasbene točke uglasil Viktor Parma.

Muzikalno vodstvo: prof. Šturm.

Režiser: prof. O. Šest.

Dr. Janez Burger, maire, odvetnik in graščak na Brdu	Drenovec
Janez Gavrič, sodnik v Kamniku	Nakrst
Rezika, njegova hči	Simčičeva
Gospa Poljakova, vdova pl. Basajeva . .	Marija Vera
Ferdinand pl. Basaj, inženir	Gregorin
Štefan Poljak, oskrbnik na Kolovcu . .	Jan
Vernazz, tajnik franc. maršala Marmonta	Košuta
Mulej, komisar	Galé
Blaž Mozol	Cesar
Polonica, njegova svakinja } na Paležini	M. Danilova
France, hlapec } .	Peček
Hudmanova Jera, krčmarica na Rosih .	Starčeva
Urek Telečnjakar, voznik	Plut
Mencej	Brezigar
Rojina	Bratina
Plitek	Kosič
Hude } kmetje {	Raztresen
Intihar } .	Orel
Urša } .	Rakarjeva
Berič } .	Malec
Janez Rak, pisar dr. Burgerja	M. Skrbinšek
Jošt Vlagar, krčmar	Lipah
Tonček Obloški, konjski mešetar	V. Skrbinšek
Bojec, čevljar	Kralj
Peter Toča, dijak	Kosič
Tomaž Velikonja	Presetnik
Kozobrin, konjederec	Potokar
Kofendež	Tiran
Bacek	Raztresen
Biderman	Brezigar
Nona	Polanarjeva, Stritarjeva
Hišna pri Gavriču	I. Boltarjeva
Seržant	Pfeifer
Stražar	Podgoršek

Kmetje, kmetice, mešetarji, vojaki, otroci, rokovnjači in njih dekleta.

Dejanje se vrši l. 1910. v Kamniku, v Črnem Grabnu, na Kolovcu in v okolici.

1. slika: v Kamniku; 2. slika: v koči čevljarja Bojca; 3. slika: Na Paleževini; 4. slika: salon pri sodniku Gavriču; 5. slika: krčma pri Urši; 6. slika: v Črnem grabnu; 7. slika: Uradna soba na Kolovcu; 8. slika: Na Paleževini.

Zdravico v prvem dejanju poje pri premieri g. ravnatelj Julij Betetto.

La cassa si apre alle ore 17 Inizio della rappresentazione alle ore 17:30
Fine dello spettacolo alle ore 20

Platea: I. fila	Lit. 15-	balcone	Lit. 40-
II.-III. "	" 14-	Posti aggiunti nei palchi:	
IV.-VI. "	" 12-	platea	" 10-
VII.-IX. "	" 12-	I. piano	" 10-
X.-XI. "	" 10-	balcone	" 6-
XII.-XIII. "	" 8-	Galleria I. fila	" 6-
Balcone: I. "	" 10-	II. "	" 5-
II. "	" 8-	III. "	" 4-
Palchi: platea (4 persone)	" 55-	Ingresso in galleria	" 1-
I. piano	" 56-	Ingresso per gli studenti	" 2-

Blagajna se odpre ob 17 Začetek ob 17:30 Konec ob 20

Parter: Sedeži I. vrste	Lit. 15-	balkonske (4 osebe)	Lit. 40-
II.-III. vrste	" 14-	Dodatni ložni sedeži: v parterju	" 10-
IV.-VI. "	" 12-	v I. redu	" 10-
VII.-IX. "	" 12-	balkonski	" 6-
X.-XI. "	" 10-	Galerija: Sedeži I. vrste	" 6-
XII. XIII. "	" 8-	II. "	" 5-
Balkon: Sedeži I. vrste	" 10-	III. "	" 4-
II. "	" 8-	Galerijako stojalnice	" 1-
Lože v parterju (4 osebe)	" 56-	Dijaško	" 2-
v I. redu (4 osebe)	" 56-		

Vstopnice so v predprodaji pri dnevni blagajni v opernem gledališču od 10.30 do 12.30 in od 17. in pri blagajni v drami pol ure pred pričetkom predstave. Takse so vračunane.

I biglietti si vendono alla cassa diurna del Teatro dell'Opera dalle 10.30 alle 12.30 e dalle 17. e alla cassa del Teatro drammatico mezz'ora prima dell'inizio delle rappresentazioni. Le tasse sono comprese.

I Vagabondi

Spettacolo popolare e canto in cinque atti (8 quadri). Testo di Fran Govcar, dal romanzo di Jurij e Karel. Musica di Viktor Larnar. Maestro concertatore: Prof. Šturm. Regia del Prof. O. Šer.

Port. Giovanni Buzar, sindaco, avvocato e castellano a Bido.	Drenovec
Giovanni Gavri, giudice a Kamnik.	Naklar
Randa, sua figlia.	Šimčičeva
Sigora Poljak, vedova di Bani.	Marija Vera
Ferdinando de Bani, ingegnere.	Gregorin
Stano Poljak, amministratore a Kolover Jan.	Jan
Vrhanec, segretario del municipio di Maribor.	Kolona
Mula, commissario.	Gal
Blaz Moxol.	Čezar
Polonca, sua nipote a Palečvina.	M. Dariova
Francisco, servitore.	Poljak
Jane Hubman, insegnante a Rova.	Štarcus
Ljub Todorčič, cantante.	Plin
Menci.	Bravcar
Kojna.	Bratina
Prisk.	Kolj
Huda.	Razstec
Infir.	Orl
Uta.	Rakarjeva
Bari.	Malc
Giovanni Rak, scizzaro.	St. Štrčiček
Jož Vjagar, orso.	Lipah
Tonek Obšček, medico.	V. Štrčiček
Boja, calzolaio.	Kralj
Peter Toča, studente.	Konč
Tomaž Velikon.	Prstnik
Kozurn, scottatore.	Pokar
Kolonda.	Tuan
Back.	Karsten
Biderman.	Brigaz
Nonna.	Polančeva, Svarčeva
Cammeria presso Gavri.	I. Polančeva
Sergente.	Prifer
Gavri.	Polančec

Contadini, contadine, medonari, soldati, vagabondi e loro amanti. Succede nel 1810 a Kamnik, nel secolo XVIII, a Kolover e dintorni. I quadri: I. quadro: A. Kamnik. II. quadro: nella camera del calzolaio Boja; III. quadro: alla Palečvina; IV. quadro: presso il giudice Gavri; V. quadro: Nel Črni grad; VI. quadro: Ufficio a Kolover; 8. quadro: alla Palečvina. Nella prima rappresentazione sarà cantato il brindisi del primo atto da Carlo Berto.

Una corsa al gallo alle ore 17. Inizio della rappresentazione alle ore 17.30. Fine dello spettacolo alle ore 20.

1. piano	L. 15
2. piano	L. 10
3. piano	L. 5
4. piano	L. 2
5. piano	L. 1
6. piano	L. 0.50
7. piano	L. 0.25
8. piano	L. 0.10
9. piano	L. 0.05
10. piano	L. 0.02

I biglietti si vendono alla cassa diurna del Teatro dalle 10.30 alle 12.30 e dalle 17.30 alla cassa del Teatro drammatico martedì prima dell'inizio delle rappresentazioni. La cassa sera compie.

Rokovnjači

Musikalisches Schauspiel in 5 Akten. Musikalische Leitung: Prof. O. Šer. Libretto: Prof. O. Šer.

Dr. Janez Buzar, sindaco, avvocato in gr.	Drenovec
Blaz Moxol.	Naklar
Polonca, sua nipote a Palečvina.	Šimčičeva
Francisco, servitore.	Marija Vera
Jane Hubman, insegnante a Rova.	Gregorin
Ljub Todorčič, cantante.	Jan
Menci.	Kolona
Kojna.	Gal
Prisk.	Čezar
Huda.	M. Dariova
Infir.	Poljak
Uta.	Štarcus
Bari.	Plin
Giovanni Rak, scizzaro.	Bravcar
Jož Vjagar, orso.	Bratina
Tonek Obšček, medico.	Kolj
Boja, calzolaio.	Razstec
Peter Toča, studente.	Orl
Tomaž Velikon.	Rakarjeva
Kozurn, scottatore.	Malc
Kolonda.	St. Štrčiček
Back.	Lipah
Biderman.	V. Štrčiček
Nonna.	Kralj
Cammeria presso Gavri.	Konč
Sergente.	Prstnik
Gavri.	Pokar
	Tuan
	Karsten
	Brigaz
	Polančeva, Svarčeva
	I. Polančeva
	Prifer
	Polančec

Contadini, contadine, medonari, soldati, vagabondi e loro amanti. Succede nel 1810 a Kamnik, nel secolo XVIII, a Kolover e dintorni. I quadri: I. quadro: A. Kamnik. II. quadro: nella camera del calzolaio Boja; III. quadro: alla Palečvina; IV. quadro: presso il giudice Gavri; V. quadro: Nel Črni grad; VI. quadro: Ufficio a Kolover; 8. quadro: alla Palečvina. Nella prima rappresentazione sarà cantato il brindisi del primo atto da Carlo Berto.

Una corsa al gallo alle ore 17. Inizio della rappresentazione alle ore 17.30. Fine dello spettacolo alle ore 20.

1. piano	L. 15
2. piano	L. 10
3. piano	L. 5
4. piano	L. 2
5. piano	L. 1
6. piano	L. 0.50
7. piano	L. 0.25
8. piano	L. 0.10
9. piano	L. 0.05
10. piano	L. 0.02

I biglietti si vendono alla cassa diurna del Teatro dalle 10.30 alle 12.30 e dalle 17.30 alla cassa del Teatro drammatico martedì prima dell'inizio delle rappresentazioni. La cassa sera compie.